

VENTURA-SAGA I
EENZAAM EN EXTREEM VER WEG

Kate Ling

Eenzaam en
extreem ver weg

Ventura-saga I

Vertaald door Anne Marie Koper en Elsbeth Witt

moon

Oorspronkelijke titel: *The Loneliness of Distant Beings*

Oorspronkelijk uitgegeven: Little, Brown Books for Young Readers, 2016

© Kate Ling, 2016

© Vertaling uit het Engels: Anne Marie Koper en Elsbeth Witt, 2016

© Nederlandse uitgave Moon, Amsterdam 2016

© Omslagbeeld: Shutterstock

© Omslagontwerp: Sophie Burdes – L,BBYR

© Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Stan Van Steendam

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 2882 1

ISBN 978 90 488 2883 8 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Ik weet dat het vogels zijn, maar alleen omdat ze dat aan me verteld hebben. Het zijn er zoveel. Ze zitten netjes op een rij te wachten en ik weet niet waardoor ze uiteindelijk opstijgen, maar ze vliegen ineens allemaal tegelijk weg, fladderend door de lucht met duizend kleine vleugeltje. En de lucht, die voor mij altijd aan de andere kant van het raam is, is hier niet zwart, maar blauw. Zo blauw. Met wolken als penseelstreken.

Ze laten dit altijd zien bij rouwdiensten. Altijd hetzelfde stukje film, op het grote scherm. We snappen de metafoor natuurlijk wel; we zijn niet achterlijk. Na de lucht volgen de foto's van de overleden persoon. Een paar maar. Normaal gesproken zijn het de officiële bemanningsfoto's en wat foto's van een kerstfeest of in galatenuw of zo, maar deze keer is het anders. Helemaal aan het begin laten ze een foto zien van mijn overgrootmoeder op de planeet die ze achter zich heeft gelaten, gebruind, met rode appelwangen, haar ogen dichtknijpend tegen de zon, zand dat plakt aan haar benen. Iedereen hapt naar adem als de foto op het scherm verschijnt.

Overgrootmoeder Bea had heel veel foto's. Sommige waren afgedrukt op een kaart, zodat je ze vast kon houden. De foto's waren als vensters. Wanneer jij naar binnen keek, keek zij naar buiten. Jonger. Nu kijkt ze ook naar buiten. Levend. Terwijl ze dood is.

De rouwdienst is verder hetzelfde als altijd. We leggen de bloemen neer die Productie heeft opgestuurd en we blijven staan kijken naar de kist. Opa houdt een speech. Hij vertelt niet eens dat Bea de laatste van ons was die ooit op aarde heeft gewoond, maar ik weet

dat we dat allemaal denken. Ik weet dat er vandaag zoveel mensen zijn omdat dit het einde van een tijdperk is. Nu zijn we écht helemaal alleen.

En dan verlaten we de luchtsluis. We laten haar daar en lopen weg. Opa is de laatste die weggaat en als ik hem niet bij de arm had gepakt, was hij waarschijnlijk blijven staan. Ik geloof dat dit deel nooit gemakkelijker wordt, hoe vaak je het ook doet.

De sluisdeuren schuiven dicht en we kijken door de dikke ronde ramen hoe de buitenste deuren aan beide kanten tegelijkertijd opengaan, als twee gigantische kaken. En dan is ze weg. Buiten. Zwevend door het heelal naar weet ik veel waar. Net als daarvoor eigenlijk, alleen doet ze het nu alleen.

Ik hoor de aankondiging voor de hardlooptraining tijdens de eerste sessie amper. Ik ben eerder weggegaan bij de wake en in een vreselijke, diepe zombieslaap gevallen. Ik droom zowat nog als ik mijn sportschoenen en trainingspak aantrek en naar de Hoofdweg loop. Ik moet zo vaak gapen dat ik traanogen krijg en helemaal rillerig ben tegen de tijd dat de lopers langs me flitsen en ik me aansluit, alsof ik in stromend water spring. Ik heb muziek aan op mijn pod, maar ik luister niet echt. Ik ben er met mijn hoofd niet bij. We rennen over de Hoofdweg en passen ons tempo vanzelf aan elkaar aan, totdat we dreunen als een slaande trom. Mensen die onderweg naar huis zijn van de dienst van de derde sessie lopen aan de andere kant, in een enkele rij, met hun blik op de grond gericht. Een paar van de luidruchtige spierbundels die vooraan lopen, steken zoals altijd hun armen in de lucht en raken de leidingen aan die hier laag boven ons hangen. Dit is zo'n slaapverwekkend saaie routine geworden dat ik wel kan gillen.

Dokter Maddox heeft dit voorgeschreven. Dat is de enige reden dat ik dit doe, dat ik dit móét doen. Zodat ik niet naar Tucht hoef. Dokter Mad gelooft niet in langdurige medicatie voor 'kinderen'. Hij is meer van de natuurlijke aanpak, zoals praten over de ver-

schrikkelijke dingen die in je hoofd zitten en doelloze rondjes rennen. Het maakt endorfine aan, beweert hij. Maar ik ben het er nog steeds niet mee eens. Ik denk echt dat medicatie de beste oplossing is, ook al voelt het alsof iemand je hersenen eruit haalt en vervangt door een klamme spons.

Maar dit is dus de reden dat ik rondjes ren met alle vliegjongens van Techniek en de mensen die het op de een of andere manier voor elkaar hebben gekregen om dik te worden van dat ellendige rantsoen dat we voorgeschoteld krijgen in de kantines. Ik doe dit elke avond. Iets langer dan een jaar nu. Ik ben begonnen toen dokter Mad me eindelijk liet gaan uit Tucht, waar ik vijf weken heb gezeten, omdat ik op een gegeven moment besloot om niet meer te praten. Ook was er die tamelijk beroerde avond waarop ik probeerde om met mijn blote handen door de metalen muren heen naar buiten te graven en ik al mijn nagels eraf trok. Toen besloot iedereen dat ik gek was. Dit is niet iets waar ik graag over praat, want ik schaam me kapot en ik heb er alleen maar een hoop ellendige herinneringen bij gekregen waar ik liever geen verantwoordelijkheid voor neem, zoals dokter Mad zegt.

Dus nu ren ik mijn rondjes en mag ik weer normaal zijn. Ik mag weer niet gek zijn. Alleen geloof ik dat als je één keer gek bent geworden, je ergens diep vanbinnen weet dat het zo weer kan gebeuren. Je kijkt altijd over je schouder. Je rent ervoor weg.

Het beste onderdeel van het circuit is als we langs Panorama rennen. Panorama op het dek van Hoofdweg West is ongeveer honderd stappen lang. Aan de linkerkant staan krakkemikkige bankjes en is er ruimte om te wandelen (of in ons geval: rennen) en de hele rechterkant bestaat van de grond tot aan het plafond uit vier dikke lagen vacuüm geseald glas. Het oneindige melkwegstelsel slaat je recht in je gezicht. Je zult er wel naar móéten kijken, maar mij doet het nooit echt iets. Alhoewel, tot voor kort in elk geval.

Sinds een paar weken naderen we het stersysteem Huxley en is er zowaar een zon te zien, waardoor dit uitzicht me steeds beter bevalt.

Er is al zo lang geen zon geweest en het lijkt wel alsof die iedereen weer laat leven. Ook al is Huxley behalve een oude, oranje dwergster ook tamelijk klein en duister. Maar de zon maakt ons wakker. Het voelt alsof we wakker worden op een soort celniveau dat we niet eens kunnen en ook niet hoeven te begrijpen. Het is voor het eerst in vierentachtig jaar dat we in de buurt komen van een systeem waar misschien leven mogelijk is. Zo heel belangrijk is dat niet, aangezien we een Verkenningsschip zijn en geen Ontdekkingschip, maar wij zijn het eerste schip dat er in de buurt komt en we hebben geen idee wat we daar zouden kunnen aantreffen. Dit is het enige wat me op de been houdt op dit moment. De enige reden dat ik wil blijven leven.

Na het hardlopen heb ik geen zin om terug naar mijn verblijf te gaan dus ga ik langs bij Emme. De laatste tijd loopt het een beetje stroef tussen ons en ik ben me ervan bewust dat dat door mijn krankzinnigheid komt. Dat heb je met gek worden... niemand kan daarna nog normaal met je omgaan.

Maar als ik aanbel, laat ze me meteen binnen en staan we met z'n tweeën in de krappe, grijze ruimte van de kombuis van haar familie. Het is er rommelig, maar er zijn gelukkig geen mensen.

'Waar zijn je ouders?' vraag ik, maar mijn gedachten dwalen per ongeluk af en ik hoor haar antwoord niet. Ik volg haar naar haar kamer, waar we op haar bed gaan zitten en ik vooroverbuig en de vloer bestudeer.

'Potje schaken?' vraagt ze.

Ik knik en schuif verder naar achteren op het bed. De muur voelt koud aan tegen mijn rug. We laden het spel op onze pods en zeggen verder niets tegen elkaar. Ik kijk stiekem naar haar en zie dat ze me in de gaten houdt.

'Wat erg van je overgrootmoeder Bea,' zegt ze.

'Het maakt niet uit. Ze was oud.' Ik haal mijn schouders op en snoer haar daarmee de mond.

'Mm-mm,' zegt ze. 'Maar toch, het is al een drukke periode. Met de diploma-uitreiking en zo.'

‘Dat kan me niet echt iets schelen, eigenlijk.’

‘Mij ook niet,’ zegt ze.

De pods piepen en we doen een paar zetten. Dan zet ze het spel op pauze.

‘Oké, dat was gelogen,’ zegt ze. ‘Het kan me wel iets schelen.’

Ik wacht en kijk naar haar.

‘Ik ben er niet klaar voor,’ zegt ze. Ze laat een stilte vallen, maar ik vul hem niet op. ‘Wat? Ben jij er wel klaar voor dan?’

‘Ik... Ik zie gewoon niet in wat het voor zin heeft om erover na te denken als je er niets aan kunt veranderen.’

‘Dus je maakt je helemaal geen zorgen? In Dienst gaan, je Verbintenis? Het kan je niets schelen?’

‘Waarom zou ik me zorgen maken over iets wat toch gaat gebeuren, of ik het nou wil of niet?’

Ze kijkt me aan met opgetrokken wenkbrauwen en op elkaar geperste lippen. Ze zet het spel weer aan, doet een zet en drukt weer op pauze. ‘Wie denk je dat je krijgt? Voor je Verbintenis?’

Ik zucht. ‘Wat maakt het uit? Het is toch allemaal één grote grap.’

Ze kijkt me weer aan met dezelfde uitdrukking in haar mooie, grote ogen.

‘Wanneer ben jij zo geworden?’ vraagt ze.

‘Hoe ben ik geworden?’

‘Alsof het je niets kan schelen.’

En dit is het moment dat ik me realiseer waarom Emme en ik de laatste tijd niet zo close zijn. Zij gelooft nog dat dit nutteloze bestaan van ons echt zin heeft. En ik weet al dat dat niet zo is.

Mijn zus, Pandora, is ongeveer een jaar geleden met Cain getrouwd en is nu, op haar negentiende, zeven maanden zwanger. Ze is zo gelukkig als een varken in de modder. Ze lacht, ze maakt babykleertjes en ze nodigt jonge moeders uit, zodat die haar spullen kunnen geven en over haar buik kunnen aaien. Cain vindt het ook allemaal geweldig. En vroeger vond ik hem zo cool! Ik herken hem bijna niet meer als hij nu dom boven haar en haar buik zit te kirren. Ik was eerst jaloers op mijn zus omdat ze een levenspartner had die eigenlijk best oké is. Maar eigenlijk kan ik niet aanzien wat voor sukkel hij is geworden. Ik ben niet teleurgesteld in Pandora, want die was altijd al stom. Soms verbaast het me hoe weinig we met elkaar gemeen hebben. Jarenlang wonen we in hetzelfde verblijf en opeens kan ze alleen nog maar babysokjes breien.

Normale mensen zouden allang naar een eigen familie-unit zijn verhuisd, maar mijn zus is niet normaal en heeft er pas net een aangevraagd. Ze denkt namelijk – ten onrechte – dat mijn vader en ik het fijn vinden dat ze bij ons woont. Dat weet ik omdat Cain me heeft verteld dat ze zo bang was dat wij het niet zouden redden zonder haar dat ze van plan was om ook nog na de geboorte van de baby te blijven. Ik zei dat ik me meer zorgen maakte over hoe we het mét haar zouden volhouden dan zonder haar. Hoe verstoord kan een gezin zijn? Mijn vader weet niet eens meer hoe hij zich in ons bijzijn moet gedragen. Hij kijkt tegenwoordig stiller toe als wij ruziën en lacht er maar een beetje om. Soms zegt hij: ‘Nou ophouden, meiden.’ We weten dat hij het eigenlijk wel fijn vindt,

zeker als we hem allebei een kus op zijn hoofd geven voordat we naar bed gaan. Maar nu doen Cain en Pandora altijd dom en praten ze alleen maar met elkaar, terwijl mijn vader en ik naar het scherm staren en ik mezelf alleen maar zit op te vreten omdat Pan zo'n idioot is, omdat ze blij is met de belabberde toekomst die voor haar ligt.

Het is mijn laatste schooldag en ik kan alleen maar hopen dat ik nooit zo word als zij. En dat ik deze dag doorkom zonder een algehele hersenverweking te krijgen.

Eerst hebben we pater Seth, die ons de afgelopen tien jaar Bijbelverhalen heeft verteld. Op de laatste dag komt hij ons in een benauwd grijs lokaaltje uitleggen wat de zin van het leven is, althans zijn visie daarop. Natuurlijk is Jonah de enige die oplet. Hij is de enige die erin geïnteresseerd is. Emme maakt wel druk aantekeningen, want dat doet ze altijd, maar ik kan zien dat ze het op de automatische piloot doet.

‘Nu is het aan jullie, Generatie 84.’ Pater Seth kraamt regelmatig dit soort onzin uit. We zitten met z'n vijfendertigen in deze klas en iedereen is vijftien tot zeventien jaar. We zijn niets meer dan een lading werkers die bijna letterlijk van de lopende band rolt. De School heeft maar drie klaslokalen. Je zit drie jaar in School A, drie jaar in School B en drie jaar in School C en dan ben je klaar. Vervolgens beginnen ze met het verpesten van de levens van een nieuwe lichter zes- tot achtjarigen, die zich net beginnen te realiseren dat ze maar beter nooit geboren hadden kunnen worden.

Als ik mijn aandacht weer op pater Seth richt, is hij goed op dreef. Zijn glimlach straalt door zijn baard heen. Blijkbaar is een baard verplicht voor alle mannen die in de Here zijn. ‘Nu zijn jullie aan de beurt, Generatie 84. Jullie levenspad zal zich nu voor jullie ontvouwen, het leven dat God voor jullie heeft uitgestippeld.’

Wat echt de grootst mogelijke onzin is, want God heeft hier echt níets mee te maken. En dat weet hij maar al te goed.

‘Morgen krijgen jullie te horen met welke klasgenoot je verder

door het leven zult gaan en een kind zult gaan krijgen, om jullie grote levensdoel hier op Ventura te vervullen.'

Waarop Ezra Lomax reageert met: 'Meisjes, niet vechten om mij. Er kan er helaas maar één de gelukkige zijn.' Echt iets voor hem. Bijna iedereen moet erom lachen, maar je kunt horen aan de manier waarop sommige meisjes giechelen (onder andere Emme) dat ze hopen dat zij diegene zullen zijn. Stelletje idioten. Hij mag dan wel de zoon van de Kapitein zijn en zo van zichzelf overtuigd zijn dat andere mensen geneigd zijn hem te geloven, maar verder stelt hij niets voor.

Na pater Seth hebben we voor de allerlaatste keer Luitenant Maria Fernanda. Terwijl wij in gedachten vooral bezig zijn met onze Dienst die maandag begint en de taken die ons te wachten staan, laat zij een video zien van hoe het leven op aarde was. Het is een tamelijk oude film. Je kunt zien dat het gefilmd is in een tijd waarin niemand nog over al deze dingen had nagedacht. Toen het nog nooit in iemand was opgekomen om op een dag 888 mensen in een groot blik te stoppen en voorgoed de ruimte in te schieten. Ze gebruikt het als aanleiding om te vertellen dat we blij mogen zijn dat we niet meer als beesten leven. Het is toch fantastisch dat gezinnen worden samengesteld en gestuurd zonder complicerende factoren als onberekenbare emotionele en seksuele banden, die alleen maar chaos veroorzaken? Gelukkig hebben we de afdeling Wetenschap, die onze eitjes kan opzuigen en baby's kan maken in een petrischaaltje. Een vast aantal eitjes per vijf jaar. De ene helft mannelijk en de andere helft vrouwelijk. Een soort intergalactische veefokkerij. Met als extra bonus dat we ons geen zorgen hoeven te maken over alle vervelende onzekerheden, ziekten en onvolkomenheden waarmee we werden geconfronteerd toen we nog echte mensen waren. We zijn bofkonten: we hebben alleen aandoeningen die we zelf gecreëerd hebben.

Dan hebben we de laatste van onze onheilige drie-eenheid, professor Pen. Hij laat ons voor de miljoenste keer de promotievideo

van Ventura Communicatie BV zien. Daarin hoor je het Signaal dat heel veel mensen al meer dan honderd jaar (tevergeefs) proberen te ontcijferen en dat ons naar Epsilon Eridani leidt, ook al is dat stersysteem nog meer dan 350 jaar van ons verwijderd. We doen dit omdat we willen horen wat ze ons daar te vertellen hebben. Al weten we niet of er überhaupt iemand is daar en of het Signaal geen betekenisloze kosmische scheet is. Hoewel ik een hekel aan het stomme Signaal zou moeten hebben, omdat het eigenlijk de enige reden is dat dit alles bestaat en ook dat ik besta, heb ik het vreemd genoeg altijd wel mooi gevonden. Het is zo standvastig. Het gaat maar door. Al meer dan honderd jaar proberen ze de code te kraken (als die er al is). Het is slechts één grote brij van geluid, maar er waren zoveel mensen die er iets in hoorden, die dachten dat het ons riep, dat het dit allemaal in gang heeft gezet. Volgens mij bewijst het vooral dat we absoluut niet alleen willen zijn.

Dit is het voorprogramma van het ongelooflijk saaie feest dat ze tussen twee en drie voor ons geven: met karaoke (dat vinden mensen hier leuk) en suffe speeches van docenten die doen alsof ze een traantje wegpinken. Ze vertellen hoe gelukkig we wel niet zullen worden, terwijl wij er ongemakkelijk bij staan.

Ik praat niet meer met de anderen, want het is allemaal zo raar. Er zijn een paar jongens met wie ik al best lang bevriend ben, voornamelijk omdat ik van gamen houd en Emme niet, maar nu we morgen misschien te horen krijgen dat we man en vrouw worden, durf ik ze amper aan te kijken. Ik stel me verdekt op en blijf met Emme in een hoekje staan.

‘Wie krijg jij, denk je?’ vraagt ze aan me.

Met mijn hand onder mijn kin kijk ik haar aan, verbaasd over het gewicht van mijn eigen hoofd. ‘Ik zei toch dat ik...’

Ze doet haar handen omhoog. ‘Oké, ik weet dat het jou niks kan schelen. Maar wie krijg ik dan, denk je?’

‘Ik weet dat je op Ezra hoopt.’

Ze grijnst. ‘Wie niet? De zoon van de Kapitein. Onwijs knap.’

Ik trek een vies gezicht. ‘Emme, is het je ooit opgevallen hoe geweldig hij zichzelf wel niet vindt?’

‘Dat weet ik,’ zegt ze, ‘maar daar kan ik denk ik wel mee leven.’

Op dat moment is Brandon net klaar met zijn karaokebeurt en roept hij Emme naar voren. Terwijl hij staat te wachten om haar de microfoon te overhandigen, steekt ze haar arm naar me uit.

‘Kom, Seren, zing een duet met me, om het af te leren,’ zegt ze. Er gaat een rilling door me heen.

‘Ik sla deze keer even over,’ zeg ik.

‘Kom op!’ zegt ze, terwijl ze zachtjes op en neer springend mijn hand vastpakt. Ik trek hem met een boze blik terug.

‘Nee, Em, echt niet.’

Ze rolt met haar ogen en loopt een beetje teleurgesteld naar het podium. Ze is net op tijd voor de inzet.

Emme is niet de beste zangeres ter wereld, maar ze weet de meeste noten te halen en de rest compenseert ze door haar zelfverzekerde optreden. Ik zou willen dat ik het zo kon. Die enkele keer dat ik me laat overhalen, denk ik altijd dat ik me nog somberder en mysterieuzer voor moet doen dan ik ben. Ik wil er wel iets leuks van maken, maar het lukt me gewoon niet. Ik krijg het er niet uit. Of het zit gewoon niet in me.

Ik kijk om me heen naar alle leerlingen met wie ik al die ellendige jaren heb doorgebracht. Ze zitten op de tafels en zien er bleek uit in het felle licht. Mijn oog valt op Jonah, die aan de andere kant van de ruimte zit te lezen. Hem kennende is het de Bijbel. Alsof er niets aan de hand is. Je zou niet zeggen dat Ezra en hij een eeneiige tweeling zijn: ze zien er wel hetzelfde uit, maar hadden verder niet meer van elkaar kunnen verschillen. Daarna schrijven we allemaal iets stoms op elkaars t-shirt, alsof alle tijd die we in dit kleine lokaal hebben verspild echt iets te betekenen had. Dan gaat de bel voor de tweede sessie en zijn we er gelukkig vanaf.

De dag van de diploma-uitreiking. We moeten in ons galatenuë en dat is voor het eerst voor mij, dus mijn kostuum is nog helemaal nieuw en vers uit de verpakking. Het zijn een blouse met een das en een grijze blazer die je tot onder je kin dicht kunt knopen. Ook moet ik zo'n vreemd, rond petje op met hetzelfde Ventura-embleem als op onze normale kleren, maar dan zilverachtig en van koud metaal, in plaats van geborduurd. Ik kijk naar mezelf in de spiegel en probeer het tot me door te laten dringen. Aan het eind van deze dag zit ik niet meer op School. Aan het eind van deze dag zit ik in Dienst. Twee verplichte jaren, voordat ik me specialiseer. Vijf dagen per week, acht uur per dag werken. Aan het eind van deze dag weet ik met wie ik mijn leven zal moeten doorbrengen, met wie ik genetisch gemodificeerde kinderen zal krijgen, van wie ik zogenaamd moet houden.

Kapitein Katerina Lomax loopt het podium op in haar marineblauwe galatenuë van Commando. We noemen haar ook wel Kapitein Kat, of de grote baas, of degene die bepaalt wat iedereen moet doen. Kapitein Lee, de oude Kapitein, overleed vier jaar geleden. Ondanks het feit dat Kapitein Kat pas halverwege de dertig is en twee rare kinderen en een dode man heeft, is het haar gelukt om op te klimmen en is ze op dit moment precies waar ze wil zijn. Aan de top. Ze is lang, blond en ongelooflijk knap, dus het lijkt mij vrij duidelijk hoe het haar gelukt is om hogerop te komen. Maar waar of niet, ze heeft er in elk geval haar missie van gemaakt alle kansen te pakken die ze pakken kon. Mijn zus ziet haar als een soort heilige

godin, al kan ze me niet uitleggen waarom. Ik zie haar zelf meer als een heel enge, mogelijk krankzinnige vrouw. Hoe dan ook, papa zit naast me en Pan en Cain zitten aan zijn andere kant. Het is ijsig stil in de aula en wanneer de Kapitein het podium op klimt, pakt papa mijn hand.

‘Zoals jullie weten is het dit jaar vierentachtig jaar geleden dat de Ventura de aarde verliet. Als alles gaat zoals gepland, zijn er nog 262 van ons over als we onze bestemming bereiken. Wij zijn het offer dat de mensen op aarde wilden brengen om erachter te komen wat er wel of niet bestaat in Epsilon Eridani. Ja, dat horen jullie goed, ik noem het een offer. Ik ben me ervan bewust dat wij veel hebben moeten opofferen voor deze missie.

‘Ventura Communicatie BV werd sponsor van het gezamenlijke SETI-programma van de NASA en de ESA. SETI staat zoals jullie weten voor *Search for Extraterrestrial Intelligence*, de zoektocht naar buitenaardse intelligentie. De mensen van Ventura hadden op dat moment geen idee wat hun te wachten stond. Ze ontdekten een gecodeerde boodschap die uit de buurt van het stersysteem Epsilon Eridani kwam, en dat was nog maar het begin. Toen onze missie werd bedacht, moest er eerst een aantal problemen worden opgelost. We hadden allereerst krachtige, zelfvoorzienende ruimteschepen op kernenergie nodig. En kunstmatige zwaartekracht. Het moest mogelijk zijn om op synthetische wijze voedsel te maken van de proteïnen uit vis en eieren, en om oneindig veel water en lucht te filteren. Nadat dit allemaal bereikt was, was er nog één zwakke schakel: onze sterfelijkheid. Toen eenmaal duidelijk werd dat de reis langer zou duren dan een mensenleven, werd het idee van de multi-generatiebemanning geboren.

Wij zijn een interstellaire generatie. Wij hebben de aarde nooit gezien en wij zullen onze bestemming ook nooit zien. Dit schip maakt een reis van 350 jaar en is op dit moment pas 84 jaar onderweg. Het is alles wat wij ooit zullen kennen. Alles wat onze kinderen ooit zullen kennen. Het was alles wat onze ouders ooit kenden.

Onze nakomelingen zullen degenen zijn die de bestemming bereiken, en hun afstammelingen zullen op een dag terugkeren naar de aarde, met het spannendste nieuws dat de mensheid ooit heeft ontvangen. Maar in de tussentijd is het belangrijk dat wij niet vergeten wie wij zijn. Dat wij de cultuur, de normen en waarden en de idealen van thuis met ons meedragen. Wij mogen niet vergeten dat wij van de aarde komen, ook al zijn wij daar nog nooit geweest.

Dit is de reden dat de opleiding die jullie nu afronden een cruciaal onderdeel vormt van onze missie. Ik weet dat jullie stuk voor stuk jullie best hebben gedaan en elk moment hebben gewaardeerd. Nu is het jullie beurt om onderdeel te worden van de bemanning. Om iets terug te geven en actief bij te dragen aan jullie maatschappij. De eerste stap is jullie Dienst. Jullie zullen de komende twee jaar werken bij Onderhoud, Productie, de Facilitaire Dienst en andere divisies. Jullie zullen je betrouwbaar, buigzaam en hardwerkend opstellen en hopelijk jullie roeping vinden.

Een andere belangrijke stap is jullie Verbintenis. Vandaag komen jullie erachter wie van jullie klasgenoten jullie levenspartner wordt. Ons Voortplantingsprogramma is een van de hoekstenen van onze missie en we weten dat jullie deze rol vol trots zullen vervullen, net als jullie ouders en hun ouders dat hebben gedaan.

Het is daarom met groot genoegen dat ik u mag voorstellen aan de 84^e klas van de missie.'

Iedereen klapt en ik wil alleen maar kotsen. Pan buigt over papa heen en knijpt in mijn hand. Papa verbrijzelt mijn schouder zowat en glímlacht. Hij glímlacht, verdomme. Alsof er ook een mogelijkheid bestaat dat dit niet afschuwelijk afloopt. Man, hij heeft echt geen idee.

Tegen de tijd dat ik weer naar Kapitein Kat luister, heeft ze zowaar iets interessants te melden: 'Voordat we de nieuwe Verbintenissen bekendmaken, heb ik nog een speciale mededeling. Er zit een leerling in deze klas die een heel bijzonder levenspad tegemoet gaat. Tot mijn grote vreugde mag ik jullie mededelen dat mijn eigen

zoon, Jonah Lomax, is uitverkoren om een leven als priester te leiden. Wij zijn uiteraard ontzettend blij voor hem.' Ze klapt en heeft een paar perfect glinsterende tranen in haar ogen.

Jonah loopt naar het podium en we staren hem allemaal met open mond aan. Er zijn blijkbaar geen grenzen aan de onzin waar deze vrouw mee wekomt. Totaal onverwacht is het trouwens ook niet, want hij is altijd al heel erg bezig geweest met die dingen, maar het komt haar maar al te goed uit. Het feit dat er zeventien jaar geleden een eikel in tweeën splitste was nogal een onhandig probleempje, maar nu is het opgelost. En ik weet niet eens of ik medelijden heb met Jonah. Hij ziet er ietwat verward uit als pater Seth de paarse sjerp om zijn nek hangt. Misschien ben ik wel jaloers op hem, omdat dit eigenlijk gewoon een manier is om te ontsnappen aan dit belachelijke drama.

Tijd om erover na te denken heb ik niet, want Kapitein Kat is helemaal in haar element en de lichten worden gedoofd en de aankondiging van de Verbintenissen begint. De foto's verschijnen op het grote scherm en iedereen joelt en klapt. Het goede nieuws is dat ik niet opgezadeld word met Arthur (die eer is aan Phoebe). Erica krijgt Nico (arm kind, erger kan gewoon niet). Emme weet dat zij nu aan de beurt is en ik weet het ook en we kijken elkaar aan, ook al zit ze aan de andere kant van de zaal met haar moeder, vader en oma, die gek worden van de spanning als haar foto op het scherm verschijnt. Ze staat er prachtig op, al wist ze waar de foto voor was, dus er zit een soort amper verborgen doodsangst in haar blik. Ik durf bijna niet te kijken naar de foto die ernaast verschijnt... Het is Leon Witney. Het had erger kunnen zijn. Het is nogal een rare, stille, stotterende, saaie gast, maar ik kijk naar Emme en ik steek twee duimen omhoog, want het had ook Ezra kunnen zijn en dat was echt een complete ramp geweest, ook al dacht ze zelf dat ze dat wilde.

Dus... ja... ik vermoed dat je me tien stappen voor bent en wel kunt raden welke foto er naast de mijne verschijnt. Er komen

nog een paar mensen, maar dan... inderdaad. Goed geraden. Eerst zien we mij, met een volslagen afgestompte uitdrukking en een lijkkbleek gezicht, en dan verschijnt Ezra's foto. Ezra Lomax. Mijn levenspartner. De vader van mijn ongebooren kinderen. Ik zie hoe zijn moeder het voorleest en hoe het langzaam tot haar doordringt. Ze trekt haar wenkbrauwen een beetje op. Ze kijkt naar hem, haar gebroed. Hij zit op de eerste rij en zijn blonde haar valt over zijn hele gezicht wanneer hij zich superlangzaam omdraait en over zijn schouder naar mij kijkt. We kijken elkaar kort aan en dan is het tijd om naar voren te lopen. We moeten opstaan en onze benen in beweging brengen en onze certificaten halen. Het voelt alsof dit niet met mij gebeurt, maar met iemand anders. En ineens sta ik daar. Ik sta daar met hem. Met hém. Ik voel de warmte van zijn arm en zet een stapje opzij, en zelfs boven het gejoel van de menigte uit (die ik niet eens kan zien omdat ik zo opgefokt ben) hoor ik hem. Hij is aan het... wát? Hij is aan het neurien. Hij neuriet geen liedje of zo, maar één lange toon op dezelfde hoogte, als een boze bij.

Dit is Ezra Lomax samengevat in een paar woorden: arrogant, pestkop, verliefd op zichzelf. En weet je wat? Terwijl ik daar sta dringt het langzaam tot me door dat ik het altijd geweten heb. Ik wist gewoon dat het slecht af zou lopen met mijn leven.

En na afloop staan we daar en hebben we het volgende gesprek:

Hij: 'Nou...'

Ik: 'Nou...'

Hij: 'Dat was... euh...'

Ik: 'Ja.'

Hij: 'Misschien moeten we... euh...'

Ik: 'Wat?'

Hij (terwijl hij zich duidelijk geen raad met zijn handen weet en ze daarom maar in zijn zakken stopt): 'Ik weet het niet...'

Ik: 'Wat?'

Hij (lachend): 'Weet ik veel, man.'

En ondertussen loopt iedereen maar wat rond. De grote applaus-

marathon is voorbij en veel mensen zijn tot tranen toe geroerd. Het zou misschien gepast zijn als ik ook zou huilen, maar ik heb een droge mond en voel me ziek, zweterig en alsof mijn ogen niet werken. Misschien is dit hoe het voelt als je een hersentumor hebt. Alle families drommen nu samen om elkaar ongemakkelijk te omhelzen. Mijn familie komt ook tevoorschijn en ze kijken naar me alsof ze doodsbang zijn voor mijn reactie. Ik krijg medelijden met ze en dwing mezelf dus om iets te doen wat lijkt op glimlachen. Dit is blijkbaar het signaal waar ze op stonden te wachten, want ineens komt iedereen tot leven. Pap trekt me naar zich toe en geeft me een kus op mijn oog. Cain slaat een arm om me heen terwijl hij tegelijkertijd Ezra's hand schudt. Pan verbrijzelt mijn handen zowat en gilt in mijn gezicht hoe blij ze voor me is. Opa staat een stukje verderop in zijn zwarte Beveiligingsuniform, een grote en ondoorgroendelijke man die alles overziet. Hij geeft me een amper zichtbare knipoog.

Ik zie dat papa Ezra's hand pakt en hem tegelijkertijd op zijn rug slaat. Hij doet het zo hard dat Ezra bijna voorovervalt. 'Een goede vent,' zegt hij, waarschijnlijk vooral om zichzelf te overtuigen. Ik weet dat papa geen fan is van hem of van zijn familie, maar ik weet ook dat iedereen denkt dat dit iets bijzonders is omdat hij de zoon van de Kapitein is en dat er misschien wel voordelen aan kleven. Al kan ik niet bedenken wat die voordelen dan zouden zijn. Ik wil het, denk ik, niet eens weten.

Kapitein Kat staat nog bij Jonah en speelt haar trotse-moederrol (iedereen weet dat hij haar favoriet is, al heeft ze niet bepaald iets te kiezen, want ze zijn allebei verre van perfect), maar dan loopt ze naar ons toe en staat ze ineens naast ons. Ze zucht luid en zangerig, en kijkt eerst naar mij. Er glinsteren kleine diamantvormige tranen in haar blauwe ogen.

'Wat een genot! Wat een dierbaar moment is dit toch, om elkaar aan te kijken en te weten dat je nog een leven lang geluk voor je hebt,' zegt ze, en ik snap waarom mijn vader altijd zegt dat dat mens

alleen maar onzin uitkraamt. Ze is zo iemand die je eigenlijk alleen maar op een scherm zou moeten zien. Ze is te heftig in het echt. Te lang, te blond en te veel van alles.

Ze omhelst Ezra of mij niet, maar legt een hand tegen onze wangen en kijkt van de een naar de ander terwijl ze doet alsof ze moet huilen. Daarna pakt ze papa's hand, daarna die van Pan en daarna die van Cain, maar het lijkt wel alsof het amper tot haar doordringt wie ze zijn, want ze is vooral onderweg naar opa.

'O, Joshua,' zegt ze zodra ze voor hem staat. Ze legt haar hand op de arm waarmee hij zijn pet tegen zijn zij klemt. 'Wat is dit toch perfect! Hier hadden we niet eens op durven hopen. Onze families zijn zo gebroken, zo zwaar op de proef gesteld, en nu kunnen ze helen en samen verdergaan. Ik ben echt overweldigd door Gods genade.'

Ik kijk naar opa en zie hoe hij naar Ezra kijkt, die zoals altijd staat te fronsen en met zijn haar speelt. Het ziet er belachelijk uit en ik weet zeker dat opa dat ook vindt. Ik zie gewoon dat hij zich afvraagt hoe het allemaal zo heeft kunnen lopen. Opa had een goede band met de oude Kapitein, Kapitein Lee. Ze zaten samen op School. Kapitein Lee deed de dingen op een bepaalde manier en sinds Kapitein Kat er is gaat alles anders, maar niet per se beter, als je begrijpt wat ik bedoel.

Hoe dan ook, dit gaat nog een tijdje zo door en daarna moeten we bruisende wijn drinken (onze eerste officiële alcohol) en smerige taartjes eten die eruitzien als vleeskleurig afval. Ook is het de bedoeling dat we ons onder de mensen begeven en met iedereen praten, maar dat doen we niet. Of ik in elk geval niet. Ik sta op één plek, om me heen praten mensen en soms zegt iemand iets tegen mij. Het enige wat ik zeg is: 'Wat?', want, ik zweer het je, ik kan niets of niemand meer horen. En er is zo'n gast van Cultuur die overal foto's van maakt en als hij bij ons komt, versta ik niet wat hij zegt, maar ik realiseer me dat hij een foto van ons samen wil. De toekomstige meneer en mevrouw Lomax. Dus we gaan staan en Ezra slaat zijn

arm om me heen. Ik ruik de walgelijke deodorant die hij gebruikt, zo'n weeïge, bijna urine-achtige geur, en ik kan alleen maar denken aan die keer dat we op schoolreisje gingen met Techniek. Hij wilde per se 'verdwalen' omdat hij zwoer dat hij zijn eigen shuttle had en wist hoe hij die moest besturen. Het bleek uiteindelijk gewoon een van zijn slappe versiertrucs. En nu staan we hier en legt hij zijn hand op mijn onderrug en klopt hij. Klop, klop, klop. Misschien is het morsecode voor iets, maar ik wil het niet weten.

Ik vind het niet eerlijk dat Pan en mijn vader – ofwel mijn enige twee echte familieleden – vinden dat ik psychische problemen heb. Ze beweren dat ik depressief ben omdat ik direct na de diploma-uitreiking naar mijn kamer ben gegaan en een paar dagen heb geweigerd om te praten of te bewegen. Het feit dat ik haat hoe het er hier aan toegaat betekent volgens mij juist dat ik de enige ben die níét gek is.

‘Hoe ik me voel? Eerlijk gezegd denk ik soms dat het beter zou zijn als ik er niet was.’ Zodra ik het heb gezegd, realiseer ik me dat ik dat beter niet had kunnen zeggen. Bij mijn vader zijn alle alarmbellen gaan rinkelen en afgaande op de rimpel die hij boven zijn bovenlip krijgt als hij schrikt, weet ik dat ik te ver ben gegaan.

‘Seren, ik breng je naar dokter Maddox bij Zorg. Het is voor je eigen bestwil.’ Mijn vaders geduld is duidelijk op.

‘Nee.’ Ik ben niet boos meer, alleen maar verdrietig. Het voelt alsof iemand een hard voorwerp ter grootte van een koffiemok in mijn keel heeft geramd. Ik kan het niet doorslikken en er ook niet omheen praten. En ik voel dat ik ook een rimpel boven mijn bovenlip heb, net als mijn vader.

Wanhopig zucht hij en strekt zijn armen naar achteren. Ze raken de plank waarop mijn enige fysieke boek opengevouwen met de rug naar boven stof ligt te vergaren. Het is *Teder is de nacht*, dat nog van overgrootmoeder Bea is geweest. Na er even naar te hebben gekeken zegt hij: ‘Vroeger las je zoveel, Seren. Tegenwoordig zie ik je nooit meer lezen.’

‘Pap...’

Maar hij steekt zijn hand omhoog en zegt: ‘Ik kon je nooit van je pod af krijgen. Je las je door de hele bibliotheek heen en je genoot ervan. Waarom doe je dat niet meer?’

‘Het leidt nergens toe.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Wat heeft het nou voor zin om te lezen over een echt leven in een wereld waarvan we niet eens zeker weten of die nog bestaat? Als dit de enige plek is die er is en zal zijn? Deze grijze muren, grijze plafonds, grijze uniformen... deze koude, donkere...’ Ik heb al spijt van wat ik heb gezegd terwijl ik het zeg. Niet omdat het niet waar is, maar omdat ik weet dat elk woord dat uit mijn mond komt het alleen maar erger maakt.

Mijn vader doet zijn pet af en leunt voorover. Hij wrijft een paar keer over zijn hoofd, waardoor zijn haar recht op gaat staan. Er zit een grillige rode vlek op de zijkant van zijn nek – een uitbraak noemt hij het –, van de kou op de afdelingen van Productie. Ik maak me er kwaad over dat hij zichzelf zo koud laat worden. Het ergert me dat hij zo eenzaam en alleen is, en mij aan mijn lot overlaat.

‘Ik zie het nut er gewoon niet van in,’ zeg ik.

Hij kijkt me aan, doet zijn pet weer op, trekt aan zijn neus en kijkt naar de grond. Zijn gezicht verraadt dat hij dit allemaal al een keer meegemaakt heeft.

‘Maar dat is juist waar het om gaat: je staat op, doet je werk, gaat naar huis, houdt van je gezin, punt. Doorgaan, gewoon doorgaan. Dat moeten we doen voor onze kinderen en voor hun kinderen en iedereen die daarna komt. Het gaat er op de Ventura precies zo aan toe als op een planeet, Seren. Jij maakt het ingewikkelder dan het is. Jij denkt dat er iets ontbreekt, maar dat is niet zo.’

‘Hoe weet jij dat nou?’

‘Dat weet ik...’ Hij leunt weer voorover. ‘Dat weet ik gewoon, lieverd, neem dat maar van me aan.’

Ik kijk naar het ventilatierooster in het plafond en probeer me niet volkomen opgesloten te voelen.

Mijn vader legt zijn hand op mijn knie. ‘Seren, je hebt een goed

levenspad voor je liggen. Zie je dat dan niet? Ik snap niet waarom je je er niet met een blij hart aan overgeeft.'

'Hoe bedoel je? Trouwen met Ezra Lomax, dat arrogante zwijn, en zijn stinkende baby's eruit persen, die hier hun hele leven vastzitten totdat ze met het afvalwater in de leegte worden geloosd?'

'Jij kunt ook nergens de positieve kanten van inzien. De laatste persoon die ik zo heb horen praten was er heel slecht aan toe...' Hij doelt natuurlijk op mijn moeder, die ervoor zorgde dat ze kort na mijn geboorte uit de luchtsluis werd gezogen.

'Weet je zeker dat het slecht met haar ging? Had ze het niet gewoon gehad met het leven hier? En met jou?'

Dit is natuurlijk het moment dat hij opstaat en wegloopt. Het voelt zo verschrikkelijk dat ik inbind, er zit niets anders op.

Ik stem ermee in om naar Zorg te gaan, maar ik wil niet dat mijn vader meegaat. In de wachtkamer weet iedereen volgens mij dat er vanavond een spreekuur voor psychische problemen is. Dus kijken we elkaar stiekem vanuit onze ooghoeken aan om te zien wie van ons het gekst is. Er zit een jongen van Cultuur met zijn moeder en een stel en nog twee oudere vrouwen.

En Domingo Suarez.

Hij is met de twee oudere dames Spaans aan het praten. En omdat er tegenwoordig niet zoveel mensen meer zijn die Spaans spreken, ben ik behoorlijk onder de indruk. Het lijkt een soort goocheltruc. Op een gegeven moment merkt hij dat ik naar hem kijk en gluurt hij tijdens het gesprek telkens naar mij, alsof hij het stiekem over mij heeft. Ik begrijp er niets van, maar hij heeft blijkbaar iets heel grappigs gezegd, want zijn tantes – of wie het ook zijn – proesten het uit en hijzelf ook. Ze slaan zich op de knieën van het lachen.

Pas daarna valt mijn oog op zijn mond. Die is zacht, vol en mooi, en steekt af tegen zijn witte tanden. En als hij glimlacht en een hand door zijn glanzende haar haalt, dat zo zwart is als water in de nacht, valt mijn mond open van verbazing, ik ben verbijsterd dat me nooit eerder is opgevallen hoe knap hij is.

Ik weet niet precies hoe ik er op dat moment uitzie, maar ik denk vrij raar. Ik ben niet snel genoeg om te verbergen dat ik hem eigenlijk zat aan te staren, en als hij me inderdaad betrapt, verdwijnt zijn grijns onmiddellijk. Hij richt zich weer tot de vrouwen met een duidelijk gemaakte, afwezige glimlach. Een paar seconden later verontschuldigt hij zich en staat op. Ik denk eerst dat hij weggaat, maar hij komt naast mij zitten.

Ik durf hem in eerste instantie niet aan te kijken; ik voel me zelfs zo ongemakkelijk dat ik doe alsof ik op mijn pod zit te lezen, ook al glijden mijn ogen steeds over dezelfde woorden. Hij kijkt me van opzij aan en blikkt vervolgens naar zijn handen, die hij losjes ineengevouwen tussen zijn knieën laat hangen. Vervolgens kijkt hij weer op. Uiteindelijk geeft hij me een porretje met zijn elleboog, zodat ik hem wel moet aankijken. Ik probeer hem een zo gemeen mogelijke blik toe te werpen, hoewel ik weet dat er een glimlach doorheen schemert. Eerst glimlacht hij terug. Dan probeert hij mij ook boos aan te kijken om vervolgens weer naar me te glimlachen.

‘Weet je niet meer wie ik ben?’ zegt hij dan. De vraag overrompelt me een beetje, omdat ik niet had verwacht dat hij zich mij had herinnerd. ‘Ik zat in de klas bij je zusje.’

‘Ik... Jij...?’ Ik staar hem aan.

‘Ik... Jij...’ zegt hij me na, terwijl hij zijn tanden bloot lacht.

En op dat moment roept de vrouw achter de Zorgbalie: ‘Seren Hemple?’ Want ik ben aan de beurt, en *piep*, daar verschijnt mijn naam in koeienletters op een scherm aan de muur. Ik schraap al mijn moed bij elkaar.

Domingo laat zijn blik tussen mij en het scherm heen en weer glijden en wacht tot ik opsta. Wanneer ik dat niet doe, draait hij zich lachend naar me toe en fluistert met zijn hand over zijn mond: ‘Zullen we ervandoor gaan, Seren?’

En ik zeg: ‘Maar ik ken je helemaal niet.’

‘Wel waar. Dat hebben we net vastgesteld. Ik ben Domingo Suarez. Ik zat in de klas bij je zus.’